

РЕШЕНИЕ

№ 193

гр. София, 12.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 131-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛИНА ИВ. НЯГОЛОВА

при участието на секретаря МАЯ Г. КАРГОВА
като разгледа докладваното от ВЕСЕЛИНА ИВ. НЯГОЛОВА
Административно наказателно дело № 20231110213249 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

С наказателно постановление (НП) № 2280000837 от 19.05.2023 година началник на 04 РУ-СДВР е наложил на Н. Н. П., с ЕГН ***** наказание глоба в размер на 30/тридесет/ лева на осн. чл.81, ал.2, т.2 от ЗБЛД за извършено нарушение на чл.7, ал.1 ЗБЛД.

Недоволен от издаденото наказателното постановление е останало санкционираното лице, което в срочно подадена жалба го атакува с искане за отмяна. В жалбата най-напред се прави оплакване за несъответствие между фактическото описание на нарушението- „лична карта с нарушена цялост“ и задълженията включени в посочената като нарушена разпоредба на чл.7, ал.1 ЗБЛД, като освен това в НП не е посочено в какво точно се изразила нарушената цялост на документа, още по-малко, че същото е резултат на действия на жалбоподателя, чието поведение се е изразило в представянето на документа. Наред с това се изтъква, че предвид липсата на дадено предписание за подмяна на личния документ, то и не са налице основания да се смята, че същият е повреден или унищожен, респективно, че наруша посочената разпоредба. В заключение се излагат доводи за маловажност на случая по смисъла на чл.28 ЗАНН което се сочи като самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, представлява се от адвокат К., която поддържа искането за отмяна по съображения, аналогични на изложените в жалбата. В допълнение се сочи, че от събраните в хода на следствието доказателства е видно, че срещу жалбоподателя от един и същ наказващ орган са издадени две наказателни постановления с противоречиво съдържание, като от една страна се твърди, че на 04.05.2023г. около 01:50 часа същият в сградата на 04 РУ-СДВР е представил лична карта с нарушена цялост, а от друга, че по същото време, но на друго място не е представил документ за самоличност, което внася съмнение във фактическите обстоятелства отразени в същите. Предвид на това и по съображения за неправилно приложение на материалния

закон и допуснати процесуални нарушения се пледира за отмяната на наказателното постановление, като се поддържа и искането за присъждане на разноски.

В съдебно заседание въззиваемата страна-редовно призована, се представлява от юрисконсулт Страхинов, който пледира за потвърждаване на наказателното постановление, за присъждане на разноски, както и прави възражение за прекомерност на искането за разноските на жалбоподателя. В допълнение са представени писмени бележки, в които се изтъква, че издаването на АУАН и НП е съобразено с процесуалните правила, както и, че е налице нарушение на чл.7, ал.1 ЗБЛД, доколкото задължение на титуляра на български личен документ е да го пази в от всяко изменение в първоначалния му вид, включително пукнатина, каквото е налице в случая. Наред с това се сочи, че субективната страна се установява от въз основа на подадена от нарушителя декларация от нарушителя, в която е отразено изгубване на ЛК. Най-сетне се възразява срещу доводите за маловажност на извършеното предвид значението и важността на БЛД.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите на жалбоподателя и извърши служебна проверка на развитието на административнонаказателното производство, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Н. Н. П., с ЕГН *****, с постоянен адрес- гр.София, ул.,„Петър Парчевич“ бл.4, ет.4, ап.8.

На жалбоподателя Гюров бил издаден български личен документ по смисъла на чл. 13, ал.1, т.1 ЗБЛД, а именно- лична карта № 647141836.

На 04.05.2023 година около 01:50 в гр. София, на бул. „Патриарх Евтимий“ № 90, в градинка, разположена около църква „Св.Георги“, на жалбоподателят П. била извършена полицейска проверка от екип на 04 РУ-СДВР. В хода на същата той не представил документ за самоличност, предвид, на което бил транспортиран до сградата на 04 РУ-СДВР, където същият вече представил личната си карта, въз основа, на която била установена самоличността му.

При това обаче свидетелят С. М. намерила, че същата е повредена, като поради това съставил за установяване на административно нарушение серия АД, бланков номер 0600174, с който срещу Н. Н. П. било повдигнато административнонаказателно обвинение за това, че на 04.05.2023г., около 01:50 часа, при извършена в сградата на 04 РУ-СДВР, на адрес гр. София, ел. „Крум П.“ № 57 проверка лицето представя лична карта № 647141836, с увредена цялост, квалифицирано като нарушение на чл.7, ал.1 от ЗБЛД.

При съставянето на акта за установяване на административно нарушение, не са направени възражения от нарушителя, нито такива са постъпили в законоустановения срок.

На база така съставения АУАН било издадено процесното наказателно постановление (НП) № 2280000837 от 19.05.2023 година началник на 04 РУ-СДВР е наложил на Н. Н. П., с ЕГН ***** наказание глоба в размер на 30/тридесет/ лева на осн. чл.81, ал.2, т.2 от ЗБЛД за извършено нарушение на чл.7, ал.1 ЗБЛД.

Наред с това от страна същия наказващия орган на жалбоподателя Н. П. било издадено и Наказателно постановление № 27/22.05.2023г., за това, че на същата дата и час, в гр. София, бул. „Патриарх Евтимий“ № 90, не представя документ за самоличност.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на показанията на свидетеля С. М., дадени в хода на съдебното следствие, приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства - АУАН серия АД, бл. № 0600174/04.05.2023 година; наказателно постановление (НП) № 2280000837 от 19.05.2023 година, наказателно постановление № 27 от 22.05.2023г., Докладна записка до Началника на 04 РУ-СДВР от 04.05.2023г., заповед за компетентност на актосъставителя и административнонаказващия орган, удостоверения за заемана длъжност.

Настоящият съдебен състав кредитира показанията на свидетеля С. М., като от същите

по несъмнен начин се установява единствено факта на съставен АУАН, чиято автентичност същата потвърждава при предявяването му по реда на чл.284 НПК. Свидетелката обаче няма съхранен спомен за установеното в хода на проверката, нито за конкретното състояние на личния документ на нарушителя, предвид, на което изложеното от нея не допринася съществено за разкриване на обективната истина в производството. Съдът възприема в цялост приобщените по делото писмени доказателства, тъй като същите са логични, последователни съответни и не се опровергават при преценката им, както по отделно, така и в тяхната съвкупност, като не са налице основания за дискредитиране, на който и да е от доказателствените източници, събрани в хода на административнонаказателното производство и съдебното следствие.

Възприетата за несъмнена фактическа обстановка налага следните изводи от правна страна:

Жалбата е подадена от легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване акт и в рамките на преклузивния срок, с оглед, на което е допустима, а разгледана по същество е основателна.

Административнонаказателното производство е образувано и срещу нарушителя е повдигнато административнонаказателно обвинение въз основа на АУАН серия АД, бланков № 0600174/04.05.2023 година, който е съставен от компетентен орган- полицейски орган при СДВР, в рамките на материалната и териториална компетентност на последния, съгласно чл.84, ал.1 от ЗБЛД и т.1.1 на Заповед № 8121з-493/01.09.2014г. на министъра на вътрешните работи.

Въз основа на обсъдения акт за установяване на административно нарушение е издадено обжалваното НП, което е издадено от териториално и материално компетентен орган, съгласно чл.84, ал.2 от ЗБЛД и т.2.18 от цитираната заповед.

При съставянето на акта за установяване на административно нарушение и при издаването на наказателното постановление са отчетени и специфичните процедурни правила, свързани със самото съставяне на акта, участието на свидетели и на нарушителя, спазени са сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН, като не се констатира нарушение на процесуалните правила от категорията на съществени. При това обаче съдът се солидаризира с оплакването в жалбата за ненадлежно описание на фактическите обстоятелства по извършване на нарушението, като в АУАН и НП бланкетно е отразено „лична карта с увредена(нарушена) цялост“, без обаче да се сочи в какво конкретно се изразява увреждането на личния документ- счупване, напукване, отлепване на защитно фолио, липсват ли части от документа, и т.н. Не на последно място от съдържанието на наказателното постановление отсъстват номера на личната карта, датата на издаване и нейният издател, и въобще е пропуснато да се опише в какво точно се състои повредата на представения документ за самоличност. Общото твърдение за нарушаване на целостта, не удовлетворява изискванията на чл.42, т.4, респективно чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, да се даде описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, което всякога рефлектира върху правото на защита на санкционирания субект.(изрично в този смисъл и константната практика на касационната инстанция като например Решение № 816 от 14.02.2022г. по адм.д. № 10198/21г., Решение № 7065 от 19.11.2019г. по адм.д. № 7008/2019г., Решение № 3512 от 20.05.2015г. по адм. д. № 10068/2014г., всички по описа на АССГ).

Освен това липсата на твърдения относно това в какво се изразило нарушаването на целостта на документа препятства съда от възможността да провери същите, както и да извърши преценка за приложение на чл.28 ЗАНН и маловажност на случая, доколкото същата е безусловно свързана с евентуалните повреди по документа, като основен елемент на обществената опасност на това деяние.

Наред с това, съдът намери и, че твърденията в обжалваното наказателно

постановление (НП) № 2280000837 от 19.05.2023 година на началник на 04 РУ-СДВР, не се установяват от събраните по делото доказателства. На жалбоподателя Н. П. е наложено наказание за допуснато нарушение по чл.7, ал.1 от ЗБЛД, а именно, за това, че не е изпълнил задължението си да опази от повреда издаден му български личен документ-лична карта. Описаната в АУАН и НП фактическа обстановка, свързана с нарушена цялост на същата не бе установена в хода на съдебното следствие. Свидетелят М., съставила АУАН няма каквото и да е спомен относно събитията, предмет на производството, нито пък по делото се съдържа копие или фото снимка на процесната лична карта, която да позволи на съда сам да направи проверка на твърденията в наказателното постановление. Предвид на това фактическите данни, на които се основава твърдението за извършено нарушение се явяват недоказани, което е самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление. Следва да се посочи, че липсва презумптивна доказателствена сила на актовете, съставени от наказващата администрация, като страната която носи доказателствената тежест в настоящото производство, а именно издалия наказателното постановление административен орган не е представил каквито и да е доказателства в подкрепа на своя акт.

Най-сетне що се касае до наведените от процесуалния представител на жалбоподателя доводи, свързани с наличието на друго наказателно постановление за извършено по същото време, но на друго място нарушение, свързано със същия личен документ, то следва единствено да се отбележи, че същото, в частност отразените там обстоятелства подлежи на проверка в рамките на друго производство, и не следва да се правят каквито и да е изводи относно достоверността на отразените обстоятелства, респективно да се съотнасят към атакуваното наказателно постановление.

Ето защо с оглед изложените съображения от фактическа и правна страна, жалбата се явява основателна, и процесното наказателно постановление следва да бъде отменено, като издадено при допуснато процесуално нарушение и поради недоказаност.

Предвид изхода на делото следва да бъде уважено и заявеното на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН искане на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски. В настоящото производство жалбоподателят Н. П. е бил представляван от надлежно упълномощен адвокат, за което съгласно представения договор за правна помощ и представено преводно нареждане е заплатена сумата от 400 лева т.е. равен на минималния, предвиден в чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Предвид на това релевираното от насрещната страна възражение за прекомерност се явява неоснователно доколкото претенцията се равнява на законоустановения минимум. Разноските следва да бъдат възложени в тежест на администрацията, към която се числи наказващия орган, а именно – 04 РУ-СДВР

Воден от гореизложеното и на основание чл.63, ал.2, т.1 ЗАНН, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление (НП) № 2280000837 от 19.05.2023 година началник на 04 РУ-СДВР е наложил на Н. Н. П., с ЕГН ***** наказание глоба в размер на 30/тридесет/ лева на осн. чл.81, ал.2, т.2 от ЗБЛД за извършено нарушение на чл.7, ал.1 ЗБЛД.

ОСЪЖДА 04 РУ-СДВР да заплати на Н. Н. П., с ЕГН ***** , сумата от 400 лева - съдебни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред АС-гр.София с касационна жалба по реда на АПК в четиринадесетдневен срок от получаване на съобщението, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____